

A VERSLISTA 2050. ÉVI SZÜLETÉSNAPJA ÉS DÍJÁTADÓJA...

Lektorált változat

A VERSLISTA által kiírt nyílt pályázatos írásokból – PDF-ben – 2016.

Lektor: Kutasi Horváth Katalin

Jalcs Irén: Csodálatos ünnep

2050! Ezt is megéltem. Hálás vagyok a sorsnak, hogy - már így, nyolcvan felett, közel a kilencvenhez - még csodálhatom a természet szépségeit. Igaz, már kicsit lassabban mozgok, de az elmém még ép, és a lelkem fiatal. Na, ez az élet legszebb ajándéka!

Hol lehet az a papír? Hova tettem? Meg kell találnom, mert írnom kell. Ilyenkor mindig kicsit ideges vagyok, mikor nem találok a papírt, mert rám tör az az érzés, hogy többet nem írhatok. Nehéz manapság papírhoz jutni, mert már régóta csak néhány helyen lehet kapni, és az is aranyárban van. Mondja mindig az unokám, hogy írjak a digitális naplóba, de én abba nem akarok. Nekem kell a papírillat, mert akkor érzem jól magam. Na, hála égnek meg is van. Gyorsan papírra is vetem a hétvégén történeteket.

Nagyon nagy ünnep volt. Ötven éves a Verslista az idén. Az a kis irodalmi közösség, ahol én kezdtem hajdanán. Igaz, kicsinek már nem is mondható, mert közel kétszázan voltunk most is. Fiatalok és öregek. Egy nagy család vagyunk mi már régóta.

Szegeden tartottuk ezt a szép jubileumot. Azért esett erre a városra a választás, mert 2016-ban, mikor még csak tizenhat éves volt a Verslista, akkor itt volt a születésnap díjátadó, és olyan jól sikerült, hogy eldöntöttük, hogy ide még visszatérünk, és most vissza is tértünk. Nagyon izgatott voltam már az indulás előtti napokban. Pakoltam ki- és be a bőrdobbe. Még fodrásznál is voltam. Igaz, ennek nem sok értelme volt, mert nem lettem szebb, de hiába, egy nő az nő marad, amíg csak él.

Az indulás előtti napon volt egy kis előzetes ünneplés a Verslista központban, de én oda nem mentem. A lépcsők miatt nem vállaltam. Igaz, van lift a házban, de amilyen szerencsém nekem van, az biztos, hogy akkor pont nem működött volna, és két emelet azért két emelet. Én nem tudom, de abban a házban megállt az idő, ugyanis 22 óra és reggel 5 óra között nem lehet használni a liftet. Ezt már akkor sem értettem, de hogy azóta sem változott semmi, az szinte felfoghatatlan. Na, kicsit elkalandoztam, de jó visszagondolni azokra a rendezvényekre, amelyek ott voltak. A fiatalok, kik ott voltak, mert a fentiek nem okoztak számukra akadályt, azok nagyon jól érezték magukat, még Attila

A VERSLISTA 2050. ÉVI SZÜLETÉSNAJPA ÉS DÍJÁTADÓJA...

nosztalgizását is szívesen hallgatták. Igaz, mikor megláttam másnap reggel Őket a pályaudvaron, akkor eléggé fáradtnak tűntek. Jó kis buli lehetett - nyugtáztam én is. Olyan jó volt látni a régi arcokat!

Mi a nosztalgiajáratra váltottunk jegyet. Csodálkozott is a családom, hogy miért nem a hiper expresszsel megyünk, de én nem magyarázkodtam, mert úgysem értették volna meg, hogy számomra ez a nosztalgiajárat ajándék. Ajándék, hisz ki tudja, mennyi időnk van még hátra. Sok már nincs, az biztos, és arra is szükségünk volt, hogy másfél órát utazzunk tíz perc helyett. Hogyan is érthette volna ezt meg az én modernizálódott családom, hogy lelkünknek ez a másfél óra zötyögés olyan, mint a gyógyszer, mert beszélgethettünk és nosztalgizálhattunk. Volt kávé is, ami igazi meglepetés volt. Ő, emlékszem, milyen sokan szerettük a kávé, és mennyit szenvedtünk, mikor húsz évvel ezelőtt le kellett mondanunk róla, mert kihaltak a kávécserjék. Kora délután érkeztünk meg a szállodába, és nem volt kérdés, hogy mivel is töltjük el az első napunk hátralévő részét. Volt, aki sétálgatott a városban, volt, aki a városi élményfürdőt választotta. Meséltünk a fiataloknak, hogy milyen is volt, mikor mi itt jártunk. Jókat nevtünk, és mondhatom, sokat tanultunk a fiataloktól.

Nagy izgalomban voltunk, mert nagyon vártuk az ünnepi rendezvényt és a díjátadót. Ő, emlékszem, milyen izgalomban voltunk minden év vége felé, hogy vajon ki kapja a díjat. Ez nagyon nagy jelentőséggel bírt mindig. Szombat délelőtt kis városnézésen voltunk, de már nem nagyon ismertünk rá a városra. Egy modern, felhőkarcolókkal teli város tárult elénk. Legnagyobb sajnálatunkra a könyvtár is bezárt rég. Hiába, könyveket már csak ritkán tartanak manapság az emberek a kezükben. Ma már mindenféle más szerkezet van, amivel olvasnak az irodalom után érdeklődők. Ezért olyan drága az antológia kiadása is minden évben, de mi ragaszkodunk hozzá és tudjuk, hogy ez az igazi, és egyszer vagyonokat fog érni egy-egy ilyen kötet. A Sodrásban antológia kötetei dél körül érkeztek meg a szállodába. Belengte a szobákat a nyomtatott könyv illata, amit izgalommal forgatott mindenki. Beleolvastunk, és nehezen raktuk le, mikor kettőre Attila találkozóra hívta a csapatot.

A különteremben az asztalokon sütemények és üdítők vártak, és nagy meglepetésünkre és örömünkre kávé, szolgáltak fel a pincérek.

Látni kellett volna azt a sok mosolyt az arcokon! Attila ünnepélyesen megnyitotta a találkozót, és kis játékokra hívott mindenkit. A díjazottak nevét minden évben lezárt boríték tartalmazza. Idén izgalmas kis játékkal lett ez fűszerezve. A borítékokat a szállodában és a szálloda környékén helyezte el Attila. (Megjegyzem, minden évben tudott meglepetéseket okozni. Ó, ha felsorolnám!) Az volt a feladat, hogy találjuk meg ezeket a borítékokat, és akinek ez sikerül, annak ajándéka egy tablet. Egyből gyerekkorom húsvéti ünnepei jutottak eszembe, mikor a kertben a bokrok tövében kerestük a nyusziajándékokat.

Először nehezen indultunk el, mert azért hetven, nyolcvan felett már ez nem bizonyult egyszerű feladatnak. A fiatalok suttoztak valamit, majd udvariasan előreengedtek minket, hogy mi, öregek kezdhesük a keresést. Nem volt egyszerű a kis eldugott zugokat megnézni, mert elég sok mély sóhaj hagyta el ajkunk, de boldogok voltunk, és a tablet is vonzó volt számunkra. Biztosan jókat nevettek azok, akik arra jártak, mert fogalmuk nem volt, hogy mit keresgél az a sok öregember. Büszkéek voltunk magunkra, mert mi, idősödő korosztály találtuk meg az összes borítékot. Én nem voltam olyan szerencsés, hogy kezemben tarthattam volna egyet, de jó móka volt. Talán csak az árnyékolta be kicsit az örömünket, hogy a fiatalok nem is játszottak, mert mint utólag megtudtuk, ők ezért a tabletért nem hajtottak. Számukra ez már egy elavult valaminek tűnt, de örültek, hogy azzal, hogy kivonták magukat a játékból, ezzel nekünk örömet tudtak szerezni.

Este hatkor kezdődött az ünnepi vacsora. Finom ételek és italok. Majd következett a díjátadó. A díjazottak nevét, és azt a pársoros méltatást, amivel a díjat kiérdemelték, azt felírtam egy kis papírra, hogy pontosan be tudjam ide másolni, de hol van? Hova tettem? Na, nem gond, majd ha megtalálom, akkor hozzátűzöm utólag ehhez a kis visszaemlékezéshez. Nagyon boldogok voltunk és nagyon örültünk egymásnak. Régóta több már ez a csapat, mint irodalomkedvelők társasága, mert egy igazi nagy családra hasonlítunk, ahol mindig számíthatunk egymásra, segítjük egymást, és együtt tudunk örülni az egyéni sikereknek.

Felvágtuk az ünnepi tortát is, amin ötven gyertya volt, és nagyon finom volt. Hajnali négykor ért véget ez a csodálatos évforduló. Három-

A VERSLISTA 2050. ÉVI SZÜLETÉSNAPJA ÉS DÍJÁTADÓJA...

négy óra pihenés következett, majd pakolás a bőröndbe, és reggeli után indulás haza. A reggelinél már nem voltunk olyan vidámak, mert tudtuk, hamarosan véget érnek a csodás napok, és ki tudja, hogy jövőre látjuk-e még egymást. Csendes volt a hazafelé vezető út, de lelkünkben boldogsággal tértünk haza. Boldog vagyok, hogy ott lehettem, és azokkal lehettem, kikkel már több mint harmincéves barátságokat ápolhatok, és sok, nagyon sok fiatal tehetséggel ismerkedhettem meg. Köszönöm, Barátaim! Köszönöm, Verslista!

Olyan jó lenne a századikon ott lenni, de ahhoz örök élet kéne. Na, nem baj, majd fentről vigyázok Rátok, és nézem majd az ünnepi díjátadót! Legyetek ügyesek és alkossatok maradandót, és szép szívhez szólót! Arcotokon mosoly legyen és szívetekben szeretetet, és akkor minden rendben lesz, gyerekek!

Dobrosi Andrea: Verslista, 2050

Minden a kávéval kezdődött, meg azokkal a buborékokkal...

Legnagyobb sajnálatomra remegő kezeimnek sikerült kilötyyentenie a barna, koffeines nedűt, amely szétfolyt a konyhaasztalon. 80 évvel ezelőtt ez nem történt volna meg, max. a pelenkám lehetett volna nedves. Jahh... hogy még 5 éve sem ihattam ilyen ráérősen a kávé? Hát nem! A nyugdíjkorhatárt akkor még nem értem el. Az addigi 75 évet felvítették 80-ra, mert túl sokan elélték addig! Már végre itthon vagyok, nem kell becűgölnöm a járókeretemet a munkahelyemre, épp elég volt most „végighasítani” vele a konyhaablakig, ahol magamhoz akartam vételezni a mosogatórongyot, hogy feltöröljem kiöntött kávémat a márványlapról.

Meg aztán szellőztetni akartam. Már nem kellett a távirányítópolcon keresgélnem az ablakhoz tartozót, mobilapplikációm segítségével ripszropsz kinyitottam azt, egy kis friss levegőre vágyva. Ekkor láttam meg hét emelet magasságában szemben velem azokat a buborékokat, légitaxik sora húzott el az ablakom előtt. Néha össze is akadnak a mobilhálózatok, Wifi-jelem időnként megtébolyodik.

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

Nos, a kávé és a buborékok juttatták eszembe a Verslistát, amelynek egykor tagja voltam. Már nem, mert az enter helyett jó, ha a videotelefont megtalálom lent a kapuban.

Egykoron egy Anisse nevű figura volt a Lista vezetője. (Régi szép idők... Persze a mostaniak is szépek, csak azok mostaniak.) Most Zoárdnak hívják a vezetőt. Manapság már mindenki Zoárd, még a liftkódkezelő fiú is.

Több éve már, hogy ez így van. Zoárd évekkkel ezelőtt pincérként dolgozott egy szegedi 4 csillagos wellness hotelben. A Lista épp az éves Díjátadó ünnepségét tartotta ott. Emlékszem, az utolsó reggel Ilma, az egyik tagtársam felháborodva nézett rám, mi az, hogy a pincér elviszi a reggeli kávéját, miközben ő a svédasztalos reggelijét fogyasztaná.

Ez a pincér volt a túlbuzgó Zoárd, egy roppant ambiciózus fiatalember. Most már tudom, azon tűnődött épp, hogy tudna dobbantani a szállodából azzal a tojáshejas fenekével. Egy évre rá már mindenki ismerte neves szabadalmát, a kávészembe gravírozást. Igen, nem beszélek összevissza, még ha vén trotty is vagyok már. Az igaz, ahhoz bizony jó szem kellett, de ezt is megoldotta: ingyen osztogatta nagymamája nagyítóját hozzá, így az ő vállalkozása is szépen prosperált.

S mivel Anisse a kávé fogyasztásáról is ismert volt, mi, tagok kitaláltuk, ezzel lepjük meg őt. Zoárd javaslata alapján egy lét-buborék lett belegravírozva, s persze hozzá dukált az elmaradhatatlan nagyító. Zoárd előbb tag lett, hogy mind több idézetet gravírozhasson a kávészembe, majd a tanácsadói tisztséget betöltve - és a társaságot megreformálva - a vezető szerepig jutott.

Hogy mik voltak ezek a reformintézkedések? Ó... sok. A Díjátadó teljesen megváltozott.

Először is elterjesztve szabadalmát, minden listatag kapott egy-egy gravírozott kávészemet és nagyítót, és - hogy ne kókadjon Anisse dicsősége - egy-egy létbuborék került rájuk.

Megmaradt a Publikációs kategória, a Közösségért Díj, volt Különdíj meg Emléklakett, s az Utánpótlásdíj megalapításával felpezsdítette a Verslista életét.

A VERSLISTA 2050. ÉVI SZÜLETÉSNAPJA ÉS DÍJÁTADÓJA...

Az oklevelek dombornyomással készültek rovásírás formájában, mert számára fontos volt a gyökerekhez való visszatérés.

Volt még valami, melyben nagy szerepet játszott Anisse könyvespolca, a kávé és különböző irodalmi személyek! Először is Anisse kiválasztott egy könyvespolcot, az azokon lévő karakterek pedig megszavazták, melyik kategória díjazottja kapja prémium szolgáltatásukat. A prémium szolgáltatás pedig az volt, hogy a díjazott, mondjuk a Különdíjas egy, az Anisse által megjelölt figurával - amelyik könyvlapra a kávéja ömlött, s mi által az még antikabb lett - elmehetett létbuborék-vadászatra.

Hogy ez mi volt? A Különdíjasunk kávészemébe pl. ez volt gravírozva: „Összegyűlt tömeg/torta, pezsgő, vidámság:/ Verslistás ünnep”, és akkor neki ezt a kávébuborékot kellett megkeresnie, egy igazi buborékot 3D-ben Odüsszeusszal, Szindbáddal vagy Pinokkióval, tehát az illető nyert egy plusz kalandot. Ez volt Zoárd irodalmi kalandparkja.

No, egyelőre ennyi a Lista A-tól Z-ig életéből - mit is kerestem? Ja, a mosogatórongyot, hogy ehelyett nincs még valamilyen applikáció, csak beírnám, hova tettem (már ha emlékeznek rá), egy klikk vagy mi, és már dolgozna is. De sajnos mostanra Zoárd fenekéről is kopik a tojáshéj, valahogy nem ötletel már annyit. Talán vissza kellene vinni Szegedre...

Tóth-Hekkel Arany: HOPPLA-HÓ (Az 50. Verslista szülinap margójára)

Hallgatagon csönd zugába'
Képzeldök egyre-másra
Harmincnégy év távlatába'
Vajh lesz-e Verslista?

Kétezerötven nagy lépték
Utódlás ha lész' szerencsés
És továbbviszi mi érték
Élni fogsz Verslista!

Építsd nemesítsd váradat
Add tovább az utódoknak
Hadd röptessék szárnyadat
Harcra fel Verslista!

Menő s jövő generáció
Élcsapatot kovácsoló
Alapköves sok stáció
Még élünk Verslista!

Ötvenedik születésnap
Emberöltőn féllábas...
Korosztályom lenti jelt kap:
Él még a Verslista!

Készüljetek a buliba
Sípbal-dobbal nincs vakara
Ősz szakállad fonjad copfba
Élj soká Verslista!

Kampósbotos életformád
Játékosra igazítsd hát
S ne feledd a fizimiskád
HOPPLA-HÓ Verslista!

Kutasi Horváth Katalin: Az ötvenedik

A díjátadó előtt:

- Igazán nagyon csinosak vagytok, lányok!

A megszólítottak közül Zsanna válaszolt, Pendzsi csak szerényen, hálá-
san mosolygott közben:

- Mi még így tanultuk, és ezt nem felejtettük el, bár ezt mondat-
nám mindenre! Hiába, öregszünk! A vasutas-történetekre a legapróbb

A VERSLISTA 2050. ÉVI SZÜLETÉSNAJPA ÉS DÍJÁTADÓJA...

részletekig is emlékszem, pláne, hogy mindet 50 kötetben meg is írtam. Anisse most rendezgette a minap Kutasi Katal az összegyűjtögetett díszkiadásokat...

- Igen, amivel egykor két óra alatt simán végeztek volna, az most három napig tartott, ha jól számolom - gondolta Danó, de az utóbbi két évtizedben már egy kicsit jobban meggondolta, mit mond ki és mit tart meg magának.

- Ha ügyes leszel, Danókám, nyerhetsz is majd néhányat közülük, ha a minőségelbíráló szoftver téged hoz ki valamelyik pályázaton győztesnek.

Danó beletúrt göndör - és még mindig szőkére varázsolt - hajába. (Tehát szó nincs ősz tincsekről! Így szoktuk meg, csak így igazán ő!) Aztán ezt is eleresztette. Továbblépett, ahogy egykor Győri Nagy Attilának tanácsolta, aki nem emlékezett egy bizonyos pályázatra, ami nem is pályázat volt, hanem egy - a bántalmazott, védtelen állatokért felszólaló - mozgalom, de ő görcsösen tagadta, hogy volt ilyen, majd rájött, hogy nemcsak hogy volt ilyen, de még írt is rá.

Zsanna révén Danónak eszébe jutott Pista, aki a leggyakrabban szidta ezt a bizonyos szoftvert az emberi szív, lélek és tisztesség nevében. (Azt persze nem tudta még Danó sem, hogy az operátorok kíváncsiságból kipróbálták ugyan, és mindig beindították ezt a programot, de továbbra is hús-vér-érző embereket kértek és kérnek fel zsűrizésre, bár el kell ismerni, hogy az esetek 50 százalékában megegyezik a program és az ember által kiválasztott győztes személye.) Elindult megkeresni tehát Pistát, hogy megkérdezze tőle, milyen meglepetést tartogathat számára Anisse ezúttal. (Az elmúlt 49 évben mindig volt valami váratlan fordulat, így műsorvezetés közben nagy lélekjelenlétre volt szüksége. Évtizedről évtizedre egyre nagyobbra...) Azt hiszi, fel tud készülni rá? Tudhatná, hogy felesleges megtudakolni, hisz Pista előbb elárulja, hogy mit rejtenek a listatagok számára oly nagy szeretettel, odafigyeléssel, még mindig gondosan és még mindig egyedül, órákon át becsomagolt - Etelkával közös - ajándékaik, mint Anisse turpisságait. Ezekről egyébként nem is igen tud, mert általában maga Anisse is az utolsó pillanatban találja ki őket... (Már húsz évvel ezelőtt azt hittük, hogy véges a

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

lehetőségek, variációk tárháza. Hát tévedtünk.) Etelka csak somolygott, és halkán megjegyezte egy pillanatra felnézve e-könyvből:

- Semmit nem változott ez a Danó!

Danó közben már másfele járt. Nem oly függén már, de korát meghazudtolóan.

- Ön miért nem öltött ünnepi ruházatot, ha szabad kérdezni, Gyöngy?

- De, Tanár úr, Ön is láthatja, hogy a legújabb fejlesztésű verslistás pólóban vagyok. Láthatatlanná tesz Anisse bátyó kérésére mindenféle pocakot, a legelőnyösebb formát hozza ki az emberből. Zsera néném nagy bánatára pedig gyűrhetetlen, de azért megengedtem neki, hogy a Zsanna nénémmel hozatott vasalóval eljátsszon rajta egy kicsit, hisz kárt úgysem tud tenni benne, rég nincs is hova bedugni... Nem akarja megérteni, hogy ma már gondolatátvitellel működik az ilyesmi áram helyett... Mennyivel könnyebben szót értek pótanyámmal, Ordas Andival!

- Ja, kérem, az más, úgy látszik, kissé megromlott már a látásom. Micsoda képzavar! Na mindegy! Jól van, nagy piros pontot érdemel, igazán figyelmes.

- Ó, köszönöm! - nézett rá megértően, tapintatosan Gyöngy. Hány-szor két év telt már el az érettségi óta! Annakidején kipróbálták a tegeződést néhány perc erejéig, hagyta magát rábeszélni a Tanár úr, pár pillanatra elfogadta, hogy kivételesen engedjen elveiből, mert minden logikának ellentmond a lista keretein belül az általa felállított szabály... A Tanítvány legnagyobb döbbenetére megtört a jég, de túlságosan váratlanul érte őt ez. Nem tudott mit kezdeni az engedéllyel. Rájöttek: valamit mindketten elveszítenének, ha váltanának. Pedig Gyöngy annyira eltervezte, hogy ha lejár a kiszabott idő, mit fog tanára fejére olvasni... Mostanra már rég elhalványodtak egykori - vélt - sérelmei, még elnézőbb idősödő tanárával szemben.

Danó bácsi pedig szemét meresztve, fejét csóválva fordul másik 49 volt diákja felé:

- Elgondolkodtak, hogy Önök miben tudnák hasznossá tenni magukat? Bekísérhetnék galaxisunk legkényelmesebb és legszebb dísztermébe Anisse és Pista bácsit, meg persze Kutasi Kati nénit, ha már visszatért

A VERSLISTA 2050. ÉVI SZÜLETÉSNAPJA ÉS DÍJÁTADÓJA...

az úrsétájából. Hagyják, hadd hozza a fényképezőgépét, bár már képtelen egyetlen éles képet is elsütni, arról nem is beszélve, hogy már legalább 25 éve senki nem használ ilyen masinát, nincs is hol megnézni a fotókat, csak a fényképezőjében. De azt meg szinte lehetetlen megszerezni tőle. Csak ha alszik, akkor lehetne. De még mindig hajnali négykor nyugszik... Próbáltuk külön szobába tenni őket Irénnel, de így se aludtak többet... Lehetetlen kijátszani őket.

- És ha Anisse bácsi inkább pihenne? - kérdezte egyikük.

- Az torta, svéd vaníliahab és kávé megvonásával jár! Elég erre figyelmeztetni... Önök meg intézkedjenek a hely kibővítéséről, össze kell nyitni a két brokátba, aranyba öltöztetett termet! Hisz Pista bácsi és Etelka néni - a díjátadó előtti - közös kötetbemutatójára Svédországból is sokan eljöttek, s bár mindössze 120 főre számítottunk, csak a svéd vendégek többen vannak! Nézzenek utána, merre van Petres Kati néni! Elment, mert a bolygóközi jelenségek felhangosodtak, s nem akarja, hogy ez zavarja a felolvasást. Épp ez ügyben intézkedik.

Most mindenki szorgosan tesz-vesz, Daniela gyönyörű, remekbe szabott és kiváló ízű tortája is biztonságban várja a megfelelő pillanatot, Anisse sem fér hozzá, sőt, azt sem árulta el neki Dana, hogy milyen torta készült a jeles alkalomra, hogy Danó robot a legünnepebb pillanatban elegánsan felszeletelje és feltálalja. A többi előkészületet is végezhetnék a hozzá hasonló, tökéleteséig továbbfejlesztett robottársak, de az említett tevékenységeket muszáj a Verslista tagjainak maguknak végezni, hogy megőrizhessék a régi találkozók mélyen szép, emberséges és figyelmes, érdeklődő, nyitott szívű, szeretetteljes légkörét. Ebben mindenki egyetértett, mikor a Facebookon egykor szavaztak erről. (Nógatás és kivétel nélkül, mindenki határidőre visszajelzett, s ez az utóbbi 15 évben mindenre igaz. Egyébként valamennyi játékon részt vesz a tagok 72-81 százaléka, és a Képzeld el... folyóirathoz - ami mára már 80 oldalas - mindenki kivétel nélkül minden alkalommal küld 3 művet. Ez egy kicsit nehezíti és meghosszabbítja a válogatást, viszont cserébe nem kell már lektorálni, hisz a Télapótól kapott Helyesírási kézikönyvtár segítségével mindenki tökéletesen jól ír már helyesen, a Nyelvi okosságok révén pedig senki nyelvezete nem kifogásolható.)

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

A borítékok, melyek a díjazottak nevét rejtik, megmaradtak. Ez is így az igazi! Gyűrhetetlen papírból készültek és több dimenziós természeti képek díszítik őket, hogy nyugalmat árásszanak - Danót mégis aggasztják egy kicsit - s mindig van Anisse-nál néhány pót is belőlük...

Kicsit később egy, a legmodernebb csúcstechnikával felszerelt tévéstáb sürgölődik a már berendezett díszteremben, hisz egyenes - országos sugárzású - adás előkészületei folynak. Eljutottunk odáig, hogy - a tavalyi nézettségi adatokból kiindulva - ötszázezernél is többen lesznek kíváncsiak a Kortárs magyar irodalomért díjkiosztó gálájára. Danót már sminkelik, Anisse-ban felmerült, hogy inkább pezsgőfürdőzne valahol távolabb, mondjuk a Marson, de aztán egy Mars-öntet ígéretével jobb belátásra lehetett téríteni...

A díjátadón:

Mindenki a helyén. A székek pár másodperc alatt testhez igazodnak, a legkényelmesebb ülést biztosítják. A galaxis legnagyobb harmóniát árasztó zenekara játssza a nyitányt, béke és boldogság telepszik mindenkire. A köszöntő szavak után több egykori ifjú - így pl. Liszka Gyöngy, Dömötör-Nagy Nóra, Győri Nagy Attila - emlékplakettet vehet át több mint három évtizedes, aktív tagságáért. De vannak olyanok is, akik négy-öt évtizede, a kezdetektől listatagok, mint pl. Pendzsi, így gyémánt fokozatú plakettet nyújt át nekik Anisse, aki nem sokkal később Pista bácsitól veheti át a „Minden idők legnagyobb szívű - kortársaiért önzetlenül tevékenykedő - irodalompartolója” plakettet. Egy komoly - Anisse szája ízét és hangulatait követő, szuper érzékenyen a pillanatnak leginkább megfelelő, legoptimálisabb aromájú élénkítőt előállító - kávéautomatát is átvehet majd hozzá, nemsokára látványosan be is gördítik elé...

S hogy ki kapja a díjat a publikációs kategóriában? Miután Danó felolvassa az odaítélés szempontjait, s várakozásteli arccal bepillant a felbontott borítékba, meglepetten olvassa fel a következőket:

Az elmúlt egy esztendőben mindenki egyformán kitett magáért, kivétel nélkül minden tag élvezetes, rendkívül igényes, jól szerkesztett, mind

A VERSLISTA 2050. ÉVI SZÜLETÉSNAPJA ÉS DÍJÁTADÓJA...

tartalmilag, mind nyelvileg kifogástalan remekművek sorát alkotta meg, mindenkinek 1-2-3 önálló, magas színvonalú kötete jelent meg, melyeket nagy örömmel forgathattunk...

Danó alig akar hinni a szemének. Kicsit meg is dörzsölgeti a sarkát.

- Ennyi dicséret egy borítékban? Mi történt itt? Anisse újabb tréfája? Ez nem egy rövid indoklásnak látszik! És hol van megnevezve a díjazott? Csak esne már rá a tekintetem! Ilyen kellemetlen helyzetbe hozni élesben! Most melyik kamerába nézzek? És melyikbe ne? Csak higgadtan... - gondolja, s egy lélegzetvételnyi idő után folytatja:

...szebbnél szebb költemények, prózai írások lepték el levelezőlistánkat. Egymást folyamatosan őszinte, építő jellegű kritikával segítették tagjaink, hihetetlen mértékben csiszolódtak, fejlődött mindenki stílusa, gyönyörűen elmélyült ezáltal a művek gondolati tartalma, sok kiadó érdeklődött antológiánk iránt, választottunk a Sodrásban 2050 minden kiadási költségét átvállalta alkotóinktól, kik nemcsak ingyenes példányokat, de még jutalékot is kapnak megjelent oldaluk függvényében.

(Itt elismerő moraj és taps szakítja meg kis időre Danó bácsi felolvasását.)

...Hajszálnyi különbségeket tapasztalhattunk csak a belső havi pályázatok elbírálásánál is...

- Ezek után lehet, hogy nincs is megnevezve senki? Idén nem osztjuk ki a díjat ebben a kategóriában? - suhant át agyán.

... mindezekért nagyon nehéz volt a döntés. Idén az operátorok egyetértésével a lista vezetője átlátta, hogy két dolgot tehet: 1. Nem adja ki a díjat senkinek. 2. Mindenki megkapja a díjat.

- Jó vicc! Naná, hogy senki nem kapja meg! Ilyen még nem is volt! Ezt jól kifundálta Anissunk... - ám (ha egyáltalán lehetséges ez) még nagyobbra kerekedett Danónk szeme, látva, hogy...

A Verslista vezetője éppen ezért úgy döntött, hogy a díjat most mindenki megérdemli!

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

Meglepett arcokra közelített a kamera, s olyan dermedt a csend, hogy egy meteorit elsuhanását is jól lehetett hallani a 99 százalékosan hangszigetelt teremben, de nincs idő felocsúdni, mert még lehet fokozni a meglepetést:

A nyeremény az extra okos, szuper kicsi és könnyű óra mellett - melyet mindenki hamarosan átvehet titkos támogatónk jóvoltából - egy öt napos csillagközi út egy jól felszerelt, modern úrhajóval, melyen wellness is igénybe vehető.... (Felcserélhető egy tíznapos tengerparti nyaralásra +2 családtag részvételével.)

A díjak, oklevelek átadása során mindenki ámul, sír-rí, nem kell ide több szó, bőven helyettesíti az ölelés. A tévéstáb ezek után tapintatosan kisurran, majd visszajönnek később a drága felszereléseikért. Hadd örüljenek, ünnepeljenek a verslistások most már magukban!

Gősi Vali: Angyalvirágok ragyognak

...Lesz majd akkor
egy gyönyörű,
mennyei kertem,
aranylombú fák alatt
talál vigaszt lelkem.

Ragyog a fény,
mosolyogva nyílnak szerte
az angyalvirágok,
ünneplőbe öltöznek
az égi szarkalábok.

(Meg)Boldogult versbarátok...!
Fél évszázad múlva
angyalkórus dalolja el
verseinket újra.

A VERSLISTA 2050. ÉVI SZÜLETÉSNAPJA ÉS DÍJÁTADÓJA...

Körbeüljük boldogan
a nagy, égi asztalt,
küldünk majd a földlakóknak
pezsgőt és örömdalt.

Vigaszdíjakat is osztunk,
zsűrizünk a mennyben,
szülinap lesz égen-földön,
örök szeretettel,
tortaszeletekkel! :D

Holécziné Tóth Zsuzsa: 2050. október 1...

...ma 17 órakor Verslista találkozó! Időben leülök a kézmozdulatokkal programozható SMART +++ tévém elé, kikészítem a felolvasni kívánt beszédemet, és várok. Pontban ötkor megjelenik a Verslista zászlaja, és felhangzik a jól ismert szignál - melyet az Örömóda ihletett - és feltűnik a képernyőn Attila, kezében egy emléklappal, mely szerint Őt örökös vezetőnknek fogadtuk. Vezetőnk fotelja körül szebbnél szebb cicák nyújtózkodnak, az automatikus kávéadagoló gép - melynek csöve stílszerűen kávészemekkel van díszítve - mint egy infúzióállvány: közvetlenül a szája melletti adagolópanelhez csatlakozik. Új pólóját Zsera vasalta a Verslistások által ajándékba vett úti vasalóján - és futárral küldte fel a fővárosba - mely mára már egész Európa fővárosa lett. A körfolyosós Garay utcai házat már réges-régen műemlékké nyilvánították - tekintettel arra, hogy innen indult ki a Verslista mozgalom, mely mára már Európa szerte 500 tagot tudhat magáénak.

A képernyőn a videokonferencia alatt sorra tűnnek fel a tagok 1-1 kis kockában, élő adásban. A 2020-as évek közepén feltalált roboráló- és fiatalító kúrának hála még szinte minden régi tagunk velünk tud lenni - Etelkák Göteborgból, Diana Spanyolországból, Pendzsi, Anna, Zsera, Danó, Gyöngy és a többiek is szerte a világból. Ebben a virtuális világban nincs már szükség személyes jelenlétre ahhoz, hogy egymással beszélgetve - de akár több száz vagy több ezer kilométerre egymástól - egyazon ételt ehessük, ugyanazt a pezsgőt ihassuk a házhoz szállító

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

rendszer segítségével. Az utazásaink is virtuálisak, így például ma - miközben mindenki felolvas pár sort a készülő művéből - a képernyőn holdbéli utazáson vehetünk részt: megtekintjük az új, szupertitkos irodalmi labor belsejét, és kiállítását látunk a bolygóközi utazásokról.

Nagyot változott a világ! Már nem készülnek kinyomtatott könyvek, csak e-könyveket ajándékozunk egymásnak, vagy ajánlásokat küldözgetünk, és a letöltések száma után fizetik az írókat - költőket. Még jó, hogy a könyvelhagyó napokon engedélyezik, hogy „spam”-eket helyezünk el az ismerősök e-mail rendszerében: erre kattintva tudják meg nézni a Sodrásban 2050 e-könyvajánlóját, mely alapján olykor még találunk 1-1 új tagot a mostani közel 500 főhöz.

Attila az 50 éves jubileum alkalmából minden tagnak küld 1-1 emlékplakettet, a tagok pedig felolvassák a neki erre az alkalomra írt írásait, melyek a Verslista vendégkönyvének elektronikus változatában a felolvasás sorrendjében jelennek meg...

Itt tartottam álmodban, amikor a mobilom megszólalt: Kati hívott, hogy nézzem meg a gmailt, mert István feltöltött néhány nagyon jó fotót a szegedi találkozóról. Gyorsan megnyitottam a laptopot, és megjelentek a 2016-os találkozó fényképei: de hát ez a múlt héten volt! De jó, hogy csak álmodtam azt a virtuális világot az előbb! Mennyivel jobb volt ott ülni Irénék szobájában az ágy körül, és éjszakába nyúlóan dumálni együtt, kötetlenül! Ne sietessük a jövőt, örüljünk a mának, az együtt töltött szép napoknak!

A VERSLISTA 2050. ÉVI SZÜLETÉSNAPJA ÉS DÍJÁTADÓJA...

*A Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
